

ใบความรู้ที่ ๖ เรื่อง เครื่องหมายวรรคตอน
หน่วยการเรียนรู้ที่ ๑๔ เรื่อง เรียนรู้คำ นำไปใช้
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ ๖ เรื่อง วรรคตอนสะท้อนคิด
รายวิชา ภาษาไทย รหัสวิชา ท๑๒๑๐๑ ภาคเรียนที่ ๒ ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒

เครื่องหมายวรรคตอน

- เรียกว่า จุด หรือ มหัพภาค (มะ-หับ-ปาก)

๑. ใช้เขียนหลังอักษรย่อ เช่น

พ.ศ. (พอ-สอ) ย่อมาจาก พุทธศักราช (พุ-ด-ทะ-ลัก-กะ-หฺราด)

กทม. (กอ-ทอ-มอ) ย่อมาจาก กรุงเทพมหานคร (กรุง-เทบ-มะ-หา-นะ-คอน)

๒. ใช้เขียนหลังจำนวนเลขที่มีจุดทศนิยม เช่น

๒๐.๕๐ บาท (ยี่-สิบ-บาท-ห้า-สิบ-สะ-ตาง)

๕๐.๑๐ (ห้า-สิบ-จุด-หนึ่ง-ศูนย์)

๓. ใช้เขียนคั่นเวลาชั่วโมงกับนาที เช่น

๖.๓๐ น. (หก-นา-ลิ-กา-สาม-สิบ-นา-ที)

- , เรียกว่า จุดลูกน้ำ หรือ จุลภาค (จุน-ละ-ปาก)

๑. ใช้เขียนคั่นจำนวนเงินเลข ๓ หลัก ในแต่ละช่วง เช่น

๑,๐๐๐ (หนึ่ง-พัน-บาท-ถ้วน)

๒,๑๐๐,๐๐๐ (สอง-ล้าน-หนึ่ง-แสน-บาท-ถ้วน)

๒. ใช้เขียนคั่นวรรคตอนของคำ หรือ ข้อความ เช่น

ทรามชม, ทรามเซย (ซาม-ชม, ซาม-เซย) น.

หญิงงามน่ารัก, นางงามผู้เป็นที่รัก.

หมายเหตุ . (มหัพภาค) ธรรมเนียมที่ใช้จบประโยค

, (จุลภาค) ธรรมเนียมที่ใช้คั่นวรรคตอนของคำหรือข้อความ(ประโยคย่อย)

ปัจจุบันพบที่ใช้ในพจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน และการใช้เฉพาะบุคคลไม่พบทั่วไป

“ ” เรียกว่า เครื่องหมายคำพูด หรืออัญประกาศ (อัน-ยะ-ประ-ภาค)

ใช้เขียนคร่อมคำหรือข้อความเพื่อแสดงว่าคำหรือข้อความนั้น เป็นคำพูดหรืออ้างถึงเพื่อเน้นความนั้นให้เด่นชัด เป็นต้น เช่น ครูพูดว่า “ให้ช่วยกันเก็บกวาดให้เรียบร้อยเมื่อทำกิจกรรมเสร็จแล้ว”

หมายเหตุ ในการอ่านอย่างเป็นทางการ ให้อ่านว่า “อัญประกาศเปิด” เมื่อเริ่มต้นข้อความ และอ่านว่า “อัญประกาศปิด” เมื่อจบข้อความ

- เรียกว่า ชิดสั้น หรือ ยติภังค์ (ยะ-ติ-พัง) หรือยติภังค์ (ยัด-ติ-พัง)

๑. ใช้เขียนคั่นการสะกดคำเพื่อการฝึกอ่านขั้นต้น เช่น

ส้ม อ่านว่า สอ-โอะ-มอ → สม-ไม้โท → ส้ม

๒. ใช้เขียนคั่นพยางค์ของคำอ่านซึ่งเขียนตรงมาตราเพื่ออ่านได้ง่ายขึ้น เช่น

พุทธา อ่านว่า (พุ-ต-ชา) ภาษาไทย อ่านว่า (พา-สา-ไท)

๓. ใช้เขียนให้ทราบว่าพยางค์หน้ากับพยางค์หลังนั้นติดกันหรือเป็นคำเดียวกัน ตัวที่เขียนแยกนั้นจะอยู่ในบรรทัดเดียวกันหรือคนละบรรทัดก็ได้ เช่น

รัง-ผึ้ง อาต-มา

() เรียกว่า วงเล็บ หรือ นขลิขิต (นะ-ชะ-ลิ-ขิต)

ใช้เขียนครอบคำหรือข้อความ เช่น

คำว่า สดมภ์ (เสา, หลัก, ช่อง) มักเขียนผิดเป็น สะดม (ปล้น) สะดมภ์

คำว่า ถือหาง ก.เข้าข้างฝ่ายที่ตนพอใจ (มาจากภาษาชนไก่ ยึดเอาไก่ตัวใดตัวหนึ่ง ในการต่อรอง)

หมายเหตุ ในการอ่านทั่วไป เมื่อถึงเครื่องหมายวงเล็บเปิดให้อ่านว่า
วงเล็บเปิดและเมื่อถึงเครื่องหมายวงเล็บปิดให้อ่านว่า วงเล็บปิด
ๆ เรียกว่า ไปยาลน้อย (ไป-ยาน-น้อย) หรือ (เปยยาลน้อย)

ใช้ละคำที่รู้จักกันดีอยู่แล้ว โดยละส่วนท้ายไว้ เหลือแต่ส่วนหน้าของคำพอเป็นที่เข้าใจ เวลาอ่านต้องอ่านเต็มคำ เช่น

กรุงเทพฯ ละจากคำเต็มว่า กรุงเทพมหานคร
อ่านเต็มว่า กรุง-เทพ-มะ-หา-นะ-คอน
โปรดเกล้าฯ ละจากคำเต็มว่า โปรดเกล้าโปรดกระหม่อม
อ่านเต็มว่า โปรด-เกล้า-โปรด-กระ-หม่อม

ๆ ละ เรียกว่า ไปยาลใหญ่ (ไป-ยาน-ใหญ่) หรือ (เปยยาลใหญ่)

๑. ใช้ละคำหรือข้อความข้างท้าย เวลาอ่านให้อ่านว่า **ละ** หรือ **และอื่น ๆ** เช่น
ในสวนสัตว์มีช้าง เสือ สิงโต ม้าลาย ฯลฯ
อ่านว่า ใน-สวน-สัตว์-มี-ช้าง-เสือ-สิง-โต-ม้า-ลาย-ละ
หรือ ใน-สวน-สัตว์-มี-ช้าง-เสือ-สิง-โต-ม้า-ลาย-และ-อื่น ๆ
๒. ใช้ละข้อความตรงกลาง เวลาอ่านให้อ่านว่า **ละถึง** เช่น
พยัญชนะไทยมี ๔๔ ตัว มี ก ฯลฯ ฮ
อ่านว่า พะ-ยัน-ชะ-นะ-ไท-มี-สี่-สิบ-สี่-ตัว-มี-ก-ละ-ถึง-ฮ

เครื่องหมาย! (อัศเจรีย์) ๆ (ไม้ยมก) ์ (ทัณฑฆาต)
อ่านทบทวนจากข้างต้น